

összhangjának avatott értője, Rónay László s a leánya korabeli Hanti Krisztina vesznek búcsút tőle többek között. Mindenki mást s máshogy ír, s mégis mindenki ugyanazt valamiképp. Hiába, legyen hívó vagy kételkedő az ember, Isten szándéka – s végzése – mindig érettünk való. Mert hinnünk kell: hogy végtelen szeretetéről tegyen tanúságot, ezért küldte őt a legnagyobb szükség idején nekünk, s hogy e most halhatatlanná lett példa erőterében nézzünk egymás szemébe újra – mert ma meg erre van a legnagyobb szükség Magyarországon! –, ezért szólította el. Tudjuk, Isten fiának szenvednie kell, hogy a megváltás valósággá legyen, s lám, az üzenet hibátlan pontossággal ért céljához megint. Mi, itt maradottak, Erdélyben, Budakeszin, Debrecenben, Budapesten és Nagykanizsán, a megrendültség sorait olvasva vagy körmölve egymás alá, vagy szemben a koporsóval, ott, a szülőföldön, Nagytilaj és Bérbaltavár között, e tovatűnni látszó jószág szívet súroló döbbenetében s ama sugárzó tisztaság nevében lettünk-lehetünk eggyé újra, s ráeszmélünk-ráeszmélhetünk talán: Nagy Gáspár így, búcsúzóban is azért él tovább, amiért küldetett.

N. Pál József

Oláh András

végzetszerű október

(Nagy Gáspárnak)

esőfüggöny mögé rejtett délutánok
 a levendula-illatú őszben
 – valami hiányzik belőle...
 utcára űzött éhező kutyák morgása
 ajtó mögötti tér homálya kísér
 szirénák sikoltoznak
 visszhangoznak a kimondatlanul hagyott nevek
 a téren lovas rendőrök masíroznak
 – posztmodern színdarab díszletei –
 csukott szemmel megyünk haza
 nem tudunk illendően viselkedni
 simogatjuk az omló falakat
 bent dolgoznak az integrált áramkörök
 ellenszegülés nincs
 – magunkra hagytak a könnyeinkkel...

noteszlapok

szorosan véve egy mintavétel részesei
 vagyunk mindannyian:
 Isten legújabb kérdőívéhez
 szolgáltatunk adatokat
 – csak azt nem tudjuk még
 vajon merre billentjük majd az átlagot

titkon tán mindannyian belátjuk
 hogy nincsenek olyan messze egymástól
 a kudarcok és az álmok

sok mindent tudunk már
 – elvérezni leginkább...

igaz emberré akkor leszünk
 ha majd a mások kudarca is fáj

hajnali 3-kor fölélbredek
 hogy hülyeségeket
 firkáljak egy papírlapra
 – lehet hogy ez a *küldetés?*

a szavak a némaságba simulnak
 fáradtan ölelsz
 – magányosak vagyunk

nem tudom magára hagyni
 magányunkat

tele vagyunk
 megfejthetetlen szándékkal
 – akár a születés kezdete előtt

a test befejeződik:
 maradunk névtelen senkik
 (a legnagyobb baj
 ha ismeretlen maradsz magadnak is)

Árva Ferenc Ödön
kassák lerázása

I.

nem lehet úgy tenni megromlás nélkül mintha jó lenne az ember keserve
 keresve nézelődik aki rájött

(...)

tarzan volt még vicces a negyvenes években mikor sérója se lobogott liánozás köz-
 ben és öltönyben állt oda zuhanyozni
 kiülünk a tópresszóban fapadokra teát iszom négy cukorral ccsi citromozza korsó
 sörét régi hangulatok jönnek elő pingpongozás közben és néhány filmadaptáció is
 szóba került

III.

mikor gazdag lesz öcsém lovat vesz ajándékba adynak hívom majd és úgy fog sza-
 ladni mint a gyors vonat
 de mit számít a tehetség ha nincsen nyereség megkukorékolja a falut a kakas haj-
 nalidőben és összehúzza magát hidegben a bőr
 (várom már nagyon várom hogy itt legyen az ideje korán van még hozzá ugorj bele
 fickó ne félj mi történhet dikk)

V.

Eddie-vel detroitba megyünk megbeszélni mi legyen a jövőbeni alapokkal a német
 negyedben virslit zabálunk és sörrel puhítjuk az út fájdalmait
 Katrina mosdatja rossz fiait drótkéfével súrolja a kis piszkokat de ezentúl figyelni
 fognak szavára
 Mostanra porhanyóssá érett poloskákat szed ki jóska zakója zsebéből és kifizia rán-
 cigálja olajfoltos ujját szerencsés fickó ez a jóska
 Oly picát markolok melynek húsa számban omlik kocsonyásan remeg mozdulata-
 imtól és elpilled ha végeztünk
*Micsoda ország micsoda emberek számlát adnak a szarásról az italunk meg PEPSI ki
 tudja ezt elviselni*

VII.

Mondhassák hogy plafonra dobtuk a palacsintát de nem láttátok mert a konyhaajtó csukva volt nehogy bemenjen a szag
 Mondják hogy nem úgy volt nem tehetünk róla az a ronda palacsinta tündi én se tudtam máshogy tenni különben ki ne akarna téged megmaszni ugyan ne mond hogy utálsz
 Kifáradt a fájdalom bajom bánatom ugyan döme beszélsz itt hülyeségeket de *minden a mi boldogságunkért és teljesebbé válásunkért teremtődik.*
 Lázam hol lobog hol fulladok gyere közelebb titkot mutatok a paplan alól egyre fogyok régen van és reggelente kocogok

IX.

Átizzadott ágyamon kifulladt paplan pléd gyűrődött össze hogy magamhoz térek kisimítom őket
 (Ágyvégen meditálok párnának dőlten viszonylagos csend van de nem számít egy piac közepén kéne ülnöm csúcsidőben)
 Orsíról álmodtam az éjjel és az erzsíről orsinak örültem de ismét külön utakra kellett lépnünk erzsinek mondtam mikor mennem kellett ha elhagyja azt a-t akkor dughatunk
 (Lementem és láttam sokan nem bírták és most engem is közéjük vitt az élet hogy próbára tegyen)
 Felriaszt a fájdalom kimegyek kizavarom de beugrik az ablakon mint dínó a kőkor-szaki eb szerencsére kisebb lett

XI.

Jót aludtam kirázom a felesleget kabátomból hidegvízzel öntöm nyakon magamat és visszagondolok orsira erzsire
 Továbbítom az üzenetet hogy minden oké itt vagyunk ne félj kisfiú kislány ne fél-jetek
 Kenyeret vágok teát forralok übermensch tomi szerint ha ők csinálják az nem olyan mintha mások csinálnák ugyan azt
 Lengén lépek ki az erkélyre alsógatya fed és néhány szőrszál kótyagosan lötyög bögrémben a bio tea és szemközt kata ablaka csukva
 Ó kata ó kata a nap oly szépen süt de mi haszna eszem iszom leadom salakom sápadt anyagom de ugyan mi haszna

XIV.

Árpás szemem viszket és fáj ennek ellenére hallgatok gézára tudja mit beszél csak ne köpd le máskor a fürdőző öregasszonyt
 Hó rocinante hó mögöttünk már semmi rossz megbékéltünk vele ha nem is egészen de tudjuk valamennyire kezelni

Almába szögeket verek mert véremlen a vas kevés és vigyáznom kell hétvégén
nehogy összeegyek mindenfélét
Percekig lihegek mire felérek az ötödikre az a kurva lift beleharapok az almába
mint egyszerű vidéki okosságba

XVI.

Ó lali betyár vastag könyvet írtál de még így se fértél bele kilógnak tömpe ujjaid
kilóg kórházi pizsamád
Telítődtem teli köptem lamentált hallal a wc-t azok elúsztak de gyomromban előtte
leikráztak
Gyertek közelemben oly nagy távolság ami köztünk repedt mint kata ablaka és a mi
erkélyünk között láthatjuk egymást hébe-hóba de egymás közelébe nem megyünk
És most minden nap ajándék teázunk az erkélyen még titkolom hogy tavasszal
odébb állok még minden nap ajándék kata néz ki szemben az ő erkélyükön

XVII.

Gyaloglással egyszer vecsésig jutottunk három óra se kellett hozzá kőbányáról ecsi
boros kólát hozott útszéli szomjunkra ferink jól itta és fejre se állt mint nem rég
nagyon
Dehogyanem hagyjuk magunkat vinni felelősség elől messzire a visszaút vonattal
negyed óra mindössze
Nincsen kinek mesélni kalandunkról sötétben érünk haza az otthoniak réges-rég
alszanak

XIX.

Mustrálom a nővérekéket csinosabbját válogatom szombat óta fickósodom
Fáj a gyomrom rohadtul valamelyik bogó nagyon haragszik az előbb voltam kint
de csak egy sorozat szelíd flátusz hagyta el vért zokogó beleim
Gulácsi kendője alatt őrszi a csendet egy homályos szobában illatok és sejtelmeket
fest Naconxypan-ba visz le minket hol látunk és tudunk
Lali húzózkodott az elején végül rábírtuk csak eljött útközben mesélte hogy Balázs
Klári agyonlőtte magát és éreztük nem lehet már leszállnunk

XXII.

A középkorú szomorú nő megkínál magából csúszik de erősen tartom tomporát
Egy légy folyvást fejét veri az ablakba ó bárcsak kiszabadulhatna

Pogány Anikó
Berninek

Sörözni mentünk hárman
egy pénteki sabbat után
Feri veled és velem
Te Ferivel és velem
én veled és Ferivel
a Guinnessbe.

tested a széken
lelked egy lépéssel hátrább
óvatos nyitottsággal figyel

szemedben
tudásvágy
és múltó fájdalom fátyola

Kati szeretetének zavart mosolya.
Estéről estére
összebújva faggattátok az írásokat
szűnni nem akaró ostrommal

a kapuk egy időre fel-felnyíltak
és Te befogadásra találtál.

A közösség kísért.
A papír a falon
nemcsak a tied.
Rólunk is szól.

szemedben
élet

sóhaj és vágyakozás
a „talán” illékony ígérete
kövekként peregnek ujjaid közül
dobókockák.

megpördíted és útra kel
száll kontinensen át
bukfencezve hasítja a levegőt

az óceán partján sarkára hull
visszabilen
megáll.

Nézd –
mindhárom hatost mutat.

Ágas Lehel

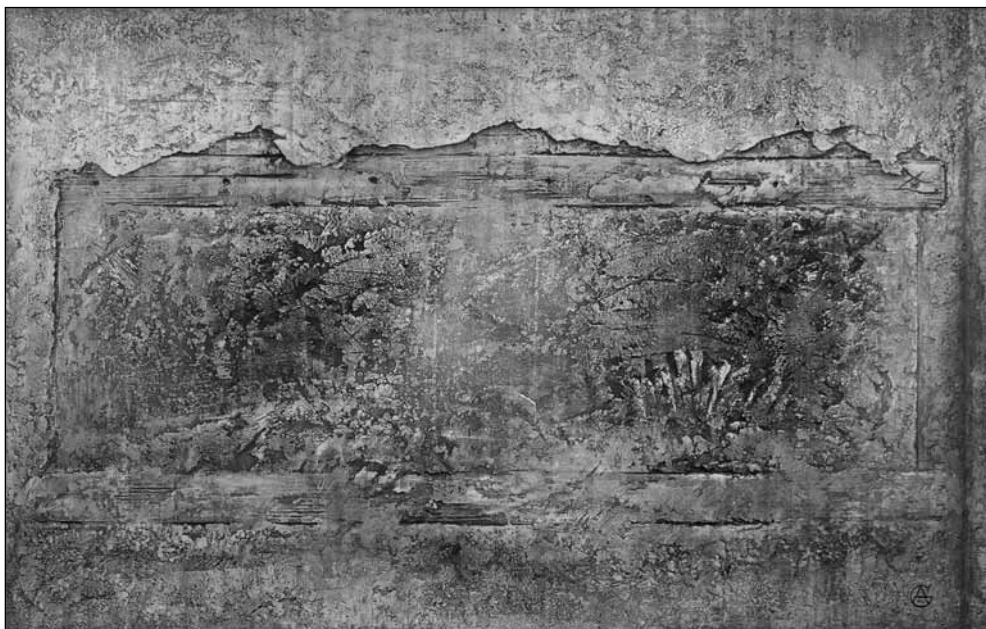
Pazar éj

Még süt az égen a Nap,
de nem úgy,
amiként sugaras szerető
szava, láza vigyáz.
A Hold sem azé, aki old,
nem az éj
utasát beborítani kész,
puha fény-takaró.

Szépre cseréli ruhám a világ,
de nem árt a csalás.
Nem adom
magamat, nem a könnyfacsaró,
kusza éjben a szám.
Őrzöm a szó tavaszát,
korokat terelő igazát,
de nem ők,
mai Nap s mai Hold hunyorog
pazar éjemen át.

Már kiadó ez a táj,
remegő,
korom árnyu madár szeme
villan az ablak előtt.
Fojtva a szívbe a vágy,
a madár
feketén közelíti az
inda karú szeretőt.

Szentre cseréli ruhám a halál,
de nem árt a csalás.
Nem adom
magamat, nem a könnyfacsaró,
kusza éjben a szám.
Őrzöm a táj tavaszát,
a szemérmes bontakozást,
de nem ő,
nem a büszke madár kavarog
pazar éjemen át.

RELIKTUM

Talán révület

Írok, ha túlról,
 ha „valaki”, „valami”
 úgyszólván: „átremeg”,
 ha bolond köd nyomja mellkasom,
 s villámütöten szomszédból
 kedvesem átlibeg:
 „szívedre mit vettél
 megint, bogaram?”
 Írok, hogy érthesd,
 ha érteni vágyod, s lehet:
 ilyenkor vagyok: nem én,
 ki itt rogyok, (s nem ragyog),
 ilyenkor valami „átzokog”:
 merő szerelemlucskok.

Záródnék – dadogom –,
 de tiszta révület.
 Magam, téged,
 óvnék mindeneket,
 hisz tudod,
 óvni leginkább alkatom
 (nem lesz irgalom,
 ha ekként folytatom),
 de épp Tőle?
 ki ilyenkor,
 bár mindig is,
 túlon-túl:
 én vagyok...?!
 Ki buzogó szerelmét
 szüntelen ontja
 – most épp reád –
 vélem tartva
 (bogozd, ha akard!),
 jóllehet „túl sok” ez
 ide,
 e készületlen korba.
 Nekem kellene,
 mint óceánt cseppekben,
 adagoltatnom.
 Hja,
 aligha érkezik pajkos
 hajlamom!
 „Hamiskodsz, édesem!
 Vagy már hiába hordozom
 szemtelen
 csínom s mosolyom?”
 – replikáz kedvesem.

Van,
 ki zárkózik előlem,
 épp mikor telítve
 hozzá érkezem,
 mily szándékot követem
 – nem tudom.
 Vélek csak ennyit:
burok-bontogatók.
 Koporsóba,
 néma hal-halálba ha botlom,
 harci fúgaként,
 szárny nélkül röptet
 bőszült Sejtelmesem,
 ki épp érted s értetek,
 (e szót „épp” érted-e?!)
 e vajúdó kort fülelve
 űz (úgy hiszi, símogat),
 néha dühöng miattam,
 mert alkuvásra képtelen:
 „ez már aztán tényleg nem
 reménytelen!”
 A Jó-ból, ki eljövend,
 aztán, persze,
 csócsálhat újfent
 ezer évekig
 nép és elme.

Gyöngyként
 látás rejtekén,
 őrzi még titkát,
 mi nem jel,
 hang se kép:
 magja bár
 mindeneknek.
 Őrizkedvén táplál
 némely kor-szagú eszelőst,
 ki ráér,
 ki annak utána,
 hogy vétett s vétetett,
 más szent „ráérők” előtt
 – röpké alkalom,
 kölcsönzött hely, idő –
 fel is tárja tán,
 mi végre e furcsa hatalom